

DETEKTIV KJELSSON

Vraždící dordolec

Daniel Janů

Splendidum družstvo

DETEKTIV KJELSSON

Vraždící dordolec

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

DETEKTIV KJELSSON

Vraždicí dordolec

Copyright © Daniel Janů, 2020

Cover © Henrik Bath, 2021

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-024-2 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-025-9 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-026-6 (PDF)

Obsah

1. Udby, Hovedskovvej, 13. prosince 2018, 22:04
2. Udby, Hovedskovvej, 4. května 2020, 22:13
3. Kodaň, kancelář detektiva Kjellssona, 5. května 2020, 09:04
4. Stege, Policejní oddělení, 5. května 2020, 10:12
5. Udby, místo činu, 5. května 2020, 11:25
6. Silnice 287, směrem z města Stege, 9. června 2018, 12:46
7. Udby, 5. května 2020, 14:18
8. Stege, Policejní oddělení, 14:18
9. Kodaň, GDA institut, 15:28
10. Naesteved, GDA institut, 12. září 2018
11. Sjezd z dálnice E55, 15:28
12. Kodaň, budova policie, 6. května 2020, 08:02
13. Stege, dům paní Trungalové, 09:42
14. Kodaň, GDA Institut, 11:10
15. Kodaň, GDA Institut, 11:45
16. Naesteved, GDA Institut, 18. září 2018
17. Kodaň, Policejní oddělení, 13:04
18. Udby, dům Faholsenových, 17:04
19. Stege, Policejní oddělení, 18:45
20. Kodaň, byt doktorky Sashy Maissenové, 7. května 2020, 08:14
21. Stege, Policejní oddělení, 7. května 2020, 11:14

Epilog

1. Udby, Hovedskovvej, 13. prosinec 2018, 22:04

Gutrid Palme jela se svým vozem po zasněžené Hovedskovvej. Někde na půl cesty mezi Hovedskovgaard Apartment do Udby, motor její staré červené Toyoty Corolla E100 vypověděl službu. Auto ujelo ještě tři metry. Pak už se dočista zastavilo.

„To si děláš srandu!“ vykřikne Gutrid.

Několikrát bouchne vzteky do volantu. Pak si nasadí rukavice a vyleze ven před auto. Rozhlédne se do stran.

„Mám se vrátit do Hovedskovgaardu a požádat o pomoc pana Halgreda?“ procedí mezi zuby.

Nebude se mu chtít do té zimy. Raději mi nabídne, abych tam přespala. „Ráno se na to podíváme,“ navrhl by.

Eh!

Gutrid vzteky kopne do pneumatiky. Vrstva sněhu se odlepí a dopadne na omrzlou vozovku.

„Do Udby to bude rychlejší,“ pronese s výdechem. „Bruno Jacobsen mi to auto odtáhne.“

Povzbudí se a vyrazí pěšky do Udby.

Po deseti minutách začíná sněžit. Gutrid se přihrčí. Ohrne si límec a nebojácně vyráží do tmy. *Měla jsem říct Brunovi, že mě ten motor zlobí, pomyslí si. Nemusela bych ted' v té zimě jít pěšky.* Je pozdě se obviňovat. Musí dojít do Udby a přemluvit svého kamaráda Bruna Jacobsena, aby jí pomohl.

Křup!

Ozve se ze strany. Gutrid se ohlédne, ale nikoho nevidí. Má strach. Přidává do kroku. Znovu zaslechne zvuk připomínající kroky. Ted' si je jistá, že ji někdo sleduje. *V takovém počasí? Nikoho jsem, ale neviděla,* prolétne jí hlavou.

Otáčí se za sebe.

„Je tam někdo?“

Nikdo se neozývá. Gutrid pokračuje dál. Začíná hustěji sněžit. Sotva vidí na krok. Zhluboka vydechuje. Nohy jí těžknou. *Ted' to nemohu vzdát,* povzbuzuje se v duchu.

Tupý úder jí náhle sráží k zemi.

Ej!

Vyjekne a snaží se rychle zvednout ze země. V tom ucítí náraz do zad, který jí vrací zpátky na zem. Neznámý jí tlačí k zasněžené silnici.

„Co-chce-e-te!“ vysouká ze sebe stěží.

Slyší jen vrčení, které na chvíli ustává. Gutrid s sebou škube. Neznámý disponuje nadlidskou silou. Nemá šanci se vymanit z jeho sevření. V následujícím okamžiku se objevuje v ruce siláka špičatý předmět, který proniká do krku mladé dívky. Vzápětí se řine horká krev do sněhu. Dívka pohybuje rukama a nohama. Snaží se

zachránit, ale síly ji po chvilce opouštějí. Pohyby ustávají. Gutrid Palme umírá.

Ω

Sněhová bouře neustává. Tělo mrtvé dívky je během několika minut přikryto bílou peřinou. Vrah opouští místo činu. Ve sněhu zůstávají stopy nepodobné obyčejným botám. Jen na chvíli, než je ukryje všudypřítomný sníh.

Vysoká postava se vrací tam, odkud přišla. Do pole. Výrazné hlasité chroptění se ztrácí v dálce.

2. Udby, Hovedskovvej, 4. května 2020, 22:13

Bjorn Ransen se vrací domů z dlouhého pracovního dne. Jaro v této části ostrova Møn je plné příprav na léto. Na západě Hegningenu má Elfur Hustra několik polí a šest velkých hal. Zde pěstuje mrazuvzdorné druhy vytrvalé zeleniny, která díky hlízám a kořenům schovaným pod zemí přežije zimu a na jaře znovu obrazí. Křen, topinambur, chřest, petržel, anebo mangold. Ten se podobá špenátu a stejně tak se i připravuje.

Jeho vůz Jeep Cherokee XJ z roku 1998 zelené barvy míří po Hovedskovvej. Do cílového místa. Udby.

Jezdí po této silnici už osm let. Nikdy neměl nehodu. Ani jeho vůz neměl poruchu. Až dnes. Motor začíná vydávat podivné zvuky. Bjorn zpozorní.

„Copak se to děje?“ pronese šeptem.

Najednou zhasnou světlá a motor utichne. Bjorn okamžitě šlape na brzdu. Vůz se zastavuje u okraje silnice. Muž v modré kšiltovce zkouší znovu nastartovat. Nic.

„Že by alternátor?“ ptá se sám sebe polohlasně.

Sáhne do přihrádky a vytahuje svítilnu. Vystoupí z vozu a otevře kapotu motoru. Bez jakéhokoliv rozmyslu zasvítí do míst, kde

se nachází alternátor. Vše se zdá být v pořádku. *Kdyby alternátor odešel, tak by alespoň mohl být vidět nějaký náznak poškození*, pomyslel si. Bjorn Ransen nebyl žádným odborníkem, ale uměl si vyměnit kolo, žárovky ve světlometech, pojistky a stěrače. Motoru vůbec nerozuměl. Přesto si byl jistý, že by závada měla být viditelná.

„Vypadá to, že je to něčím jiným,“ procedil mezi zuby.

Svítlí do prostoru motoru a snaží se najít závadu, která způsobila, že tu musel zastavit.

„Nic nevidím,“ šeptne a odstoupí zklamaně od vozu.

V tu chvíli se vedle něj objeví tmavá vysoká postava.

„Kdo-o-jste?!“ vyhrkne Bjorn a svítí mu na nohy.

Pak míří světlem k obličejí. Ze stínu se vynoří krátký předmět. Bjorn vytřeští oči. Dřevěný kolík proniká do jeho pravého oka. Svítilna mu za ohromného výkřiku vypadne z ruky na zem.

Hrrr!

Ozve se vrčení a mohutná postava vzápětí svalí muže k zemi. Zkrvavený kolík vyklouzne z oční jamky. Ozve se mlasknutí. Bjorn Ransen sebou několikrát škubne. Po chvílce se jeho tělo přestává hýbat.

Neznámý opouští místo. Jeho silueta se ztrácí v dálce.

Ω

Svítilna ležící na silnici míří svým světlem k vozu. Vydržela svítit ještě dvě hodiny, než u zeleného Jeepu Cherokee zastavila Toyota Corolla E100.

„To je vůz Bjorna Ransena,“ pronese mladík ve voze.

Vidí, že před vozem leží tělo. Okamžitě zastaví a vyběhne k němu.

„Bjorne!“ vykřikne.

Tělo leží obličejem k zemi. Mladík ho otočí a s hrůzou vykřikne.

„Kurva!“

Okamžitě dává ruce pryč.

„Co se tady stalo?“

Pomalou se zvedá od mrtvého Bjorna Ransena. Rozhlíží se kolem. Nikoho nevidí. Sáhne do kapsy a volá na policii. Oznámí jim nález a vyčká příjezdu policejního vozu.

Ω

O dvacet minut později přijíždí policejní vůz. Mladík vede strážníky k místu, které je později označené jako místo činu.

„Tys ho našel?“ ptá se starších z policistů.

„Ano.“

„Ty jsi Stan Bulvar, že jo?“

„Znáte mě?“ podiví se.

„Tvého otce znám. Stejně jako spoustu lidí z Ullemarke.“

Stan Bulvar jen pokývne hlavou. *Kdo by tátu neznal, prolétne mu hlavou. Patří s Elfurem Hustrou mezi největší pěstitele zeleniny.*

„Už jsem se lekl, že byste znal i mě,“ ušklíbne se mladík.

„Jednou jsem tě chytil kouřit trávu,“ podotkne vzápětí.

Oh!

„Vážně?“ dělá Stan hloupého.

Tváří se přitom jako nevinátka.

„Hovedskovvej je prokletá,“ pronese opět starší z policistů.

„Co tím myslíte?“ ptá se mladík s pohledem na strážníka.

„Za dva roky tady zemřelo už pět lidí,“ odpoví.

„Je to hrůza,“ doplní ho druhý z policistů. „Kdo tohle mohl udělat.“

„Vím o dvou vraždách, které údajně nebyly doposud vyřešené,“ podotkne mladík.

„Minulý rok, někdy v říjnu tady havaroval vůz. Mladý pár. Muž a žena zde zemřeli,“ odvětlí strážník. „Automobilová nehoda.“

„O těch nic nevím,“ pronese mladík.

Hm!

„Možná bys měl jet už domů, Stane. Zítra se stav na oddělení ve Stege kvůli výpovědi.“

„Dobře.“

„Sepíšeme to.“

„Budu tam.“

„Kde jsi koupil ten vůz?“ ptá se ho najednou strážník.

„Prodal mi ho Bruno Jacobsen z Udby.“

Hm!

„Proč? Je na něm něco divného?“

„Už jsem ten vůz viděl.“

„Toyota Corolla E100.“

„Já vím.“

„Jedu domů.“

„Ovšem!“ kývne strážník a pozdravuj tátu od strážníka Molsena.

„Jo, budu.“

Mladík nasedl do staré Toyoty a vyrazil domů.

Ω

Druhý z policistů přistoupil ke svému kolegovi, strážníku Molsenovi.

„Jak jsi to myslel s tím autem?“ ptá se.

„Když jsem před dvěma roky přijel, zemřela tady skoro na stejném místě Gutrid Palme. Ta červená Toyota byla její.“

„Jak k ní přišel?“

„To netuším,“ odpoví Molsen s pokrčením ramen. „Jestli to ten kluk vůbec ví.“

„Pravda,“ přikývne druhý z policistů.

Společně pak vyčkávají na příjezd kriminálky ze Stege.

3. Kodaň, kancelář detektiva Kjelssona, 5. května 2020, 09:04

Vůně čerstvé kávy provoněla místnost. Kjelsson se usmívá a pomalu usrkává černý mok. Saffi drží svůj hrnek s čajem oběma rukama. Postává před oknem.

„Dneska je venku fakt hnusně,“ podotkne.

„Od rána prší.“

„Ani psa bys ven nevyhnal.“

„Ještě, že žádného nemám,“ poznamená Kjelsson s úsměvem na tváři.

„Moje máma má dva,“ svěří se Romstromová.

„Neměla tři?“

„Krakon v létě zemřel.“

„Nezmínila ses.“

„Neptal ses.“

Aha!

Kjelsson zakroučí hlavou a usrkne si znovu svého oblíbeného moku.

„Chtěl jsi to tak,“ ozve se Saffi.

„Přemýšlel jsem, že bychom tvou mámu navštívili.“

Oh!

„Cože!?“

Saffi je překvapená. Tohle opravdu nečekala.

„Co tě k tomu vede?“

„My.“

„Nic o tom nevím.“

„Nevíš?“

Kjelsson se zvedne ze židle a zamíří k drobné policistce ve svetru.

„Známe se...“

„...skoro dva roky,“ doplní ho Saffi.

„Jo, ale něco mezi námi vzniklo.“

Seržantka přikývne.

„Pravdou je...“ spustil Kjelsson s vážným výrazem na tváři. „... když přiznáme náš vztah, nejsem si jistý, že by nás nechali pracovat spolu. Určitě by se našel někdo, komu by se to nelíbilo.“

„Nemusíme se hned brát,“ rýpne si do něho Saffi.

Usrkne ze svého hrnku a očima se střetávají. Muž stojící před ní souhlasně pokyne hlavou.

„Nebudu na tebe tlačit, jen jsem myslel...“

„...rozumím tomu,“ přeruší ho a dotkne se volnou rukou jeho ramene „Rodina, že?“

Tak trochu ho prokoukla.

„Jsi vlastně můj jediný nejbližší člověk,“ vysvětluje Kjelsson.

„Nikdy jsi o rodině moc nemluvil.“

„Ne.“

„Tví rodiče už nežijí. To je jediné, co vím.“

„Mám bratra.“

Oh!

„O něm jsi nikdy nemluvil.“

„Už je to spoustu let, co jsme se rozešli ve zlém. Od té doby nevím, kde bydlí, co dělá a jak se má. Prostě nic.“

„A teď by ses s ním chtěl setkat?“

„To jsem neřekl...“

„...tos nemusel. Poznám to na tobě.“

„S bratrem jsme se neustále hádali. Především to byla Larsova iniciativa. Stále se mu něco nelíbilo. Naše poslední hádka je však založená na tom, co si můj bratr pamatoval z doby našeho dospívání. Měl tak trochu jiné vzpomínky, než já.“

„Zvláštní, nemyslíš?“

„Těžko říct, proč si vzal do hlavy něco, co se stalo jinak.“

„A seš si jistý, že si to pamatuješ dobře?“

„Nikdy bych své rodiče neokradl.“

„Cože? Tohle opravdu udělal?“

„Bohužel. A ještě to svedl na mě.“

„A rodiče mu věřili?“

„Táta věřil Larsovi. Máma vůbec nechtěla uvěřit, že bychom toho byli schopni. Řekl jsem jim, že bych to nikdy neudělal. Bohužel tam zůstal papírek od mých oblíbených žvýkaček. Lars se zřejmě pojistil, aby obvinění nepadlo na něho.“

„Wow! Já sourozence neměla, takže jsem nic takového nezažila. V každém případě je to od něho dost sprosté.“

„Hm.“

„Jak jste to vyřešili?“

„Šel jsem na brigádu a vydělané peníze dal rodičům.“

„I když jsi je neukradl?“

„Na své nevině jsem trval. Matka mi uvěřila, až po dvou měsících, když si všimla, že se Lars chová divně. Chtěla si s ním o tom promluvit, ale odmítl. Prostě ji ignoroval. S otcem se po půl roce pohádal takovým způsobem, že dokonce odešel z domova. Otec to dával za vinu mě. S rodiči jsem zůstal a snažil se jim pomáhat. Otec byl odtažitý a matka smutná. Umřeli, když jsem sloužil v armádě. Krátce po sobě. Na pohřeb jsem nedorazil, protože jsem byl na cvičení v Severním moři. Ani Lars se tam neukázal.“

„To mě mrzí. A přesto se s ním chceš setkat, že?“

„Chtěl bych vědět, proč se tak choval? Jaký měl problém, protože nic se neděje náhodou a musel mít nějaký důvod, že se tak choval. Proč mě tak nenáviděl?“

Jejich rozhovor přeruší telefon. Kjellsson vyráží ke stolu a natahuje se po něm. Romstromová se mezitím vrací na své místo. Odloží prázdný hrnek a s pohledem na Kjellsona očekává, že jí prozradí, kdo volá.

„Rozumím,“ pronese do telefonu.

Pak telefonní aparát vrací na své místo. Svůj pohled směřuje k seržantce.

„Máme případ.“

„Dobře,“ kývne Saffi. „Kde se to stalo?“

„Místo činu je někde u vesnice Udby, ale mi pojedeme nejdříve do města Stege, kde nás do případu zasvětití místní velitel policie kapitán Niklason.“

„Kde to přesně je?“

„Ostrov Møn.“

„Dobře,“ přikývne Romstromová a sahá po kabátu.

Kjelsson vytahuje ze šuplíku služební zbraň a odchází k věšáku, kde je pověšený jeho kabát.

„A nezapomeň na roušku,“ prolétne místnosti ženský hlas.

Před odjezdem na ostrov Møn, dostávají pokyny od svého nového nadřízeného plukovníka Admunsena. Tento velitel Oddělení informatiky – *Afdeling for informatik (AFI)* si po dohodě s ředitelstvím policie bere pod svá křídla Oddělení pro mimořádné úkoly – *Ekstraordinære Afdeling (EA)*. Přece jenom se s Kjelssonem a Romstromovou už nějakou dobou znají a mají výsledky.

4. Stege, Policejní oddělení, 5. května 2020, 10:12

Detektiv Kjelsson se seržantkou Saffi Romstromovou přijíždějí do Stege. Zdejší policejní náčelník kapitán Niklason byl nucen přizvat k vyšetřování těch neobvyklých vražd kodaňskou kriminálku.

Nebyl z toho dvakrát nadšený, ale dostal rozkaz a ten musel splnit, i když s tím nesouhlasil.

„Jste z Kodaně?“ ptá se policista konající službu stojící za sklem.

„Ano,“ odvětlí vzápětí.

„Kapitán Niklason na vás už čeká,“ ukázal ke dveřím.

Hned na to se ozvalo zabzučení. Kjelsson přikývl a strčil do dveří. Ocitli se v chodbě. Uprostřed stáli dva policisté a civěli na dvojici z Kodaně jako na zjevení.

„Jste tady?!“ vyhrkne jeden z nich.

„Kapitán Niklason?“ ptá se Kjelsson.

„Osobně,“ ušklíbne se policista.

„A sympaťáka roku získává kapitán Niklason,“ šeptne Romstromová na adresu domýšlivého policisty.

Kjelsson si jen odkašle, aby Saffi pochopila, že si své osobní pocity má nechat raději pro sebe. V duchu s ní, ale souhlasí.

„Chápu, že nás tu nevidíte rád,“ pronese Kjelsson.

Zásah do černého.

„Jo, chtěli jsme si to vyřešit sami,“ zareaguje velitel zdejší policie.

„Rozumím.“

Niklason ukazuje rukou směrem do místnosti s otevřenými dveřmi.

„O co se jedná?“ ptá se zvědavě Kjelsson.

„Na silnici vedoucí do Udby byl zavražděn Bjorn Ransen.“

„Kdo tělo našel?“

„Stan Bulvar z Ullemarke.“

„On přivolal policii?“

„Ano,“ kývne Niklason a pobídne kolegy z Kodaně, aby se posadili.

„Službu konající strážník Molsen přijel na místo činu. S kolegou Olsenem jej zajistili. Pak zavolali mě. Přijel jsem na místo činu se seržantem Lennasem, který se měl ujmout vyšetřování.“

„Můžeme spolupracovat,“ ozve se Kjelsson.

Niklason se ušklíbne. Nekomentuje jeho návrh a dál seznamuje policisty s případem.

„Vrah překvapil Ransena, když zastavil svůj vůz kvůli poruše motoru. Neznámým předmětem ho bodl do oka. Smrt nastala krátce po útoku. Zemřel velmi rychle.“

„Rádi bychom si prohlédli místo činu,“ promluví Kjelsson.

„Tělo je v márnici,“ ukazuje kapitán rukou k zemi.

„Podíváme se na něj.“

Do místnosti vchází seržant Lennas.

„Veliteli, mluvil jsem s patologem,“ spustí.